

Jesu Kristi Åbenbaring – Nummer Femten

Det syvende segl og åbenbaringen af profetisk sandhed

Jeff Pippenger

2023-11-13

Og da han åbnede det syvende segl, blev der stille i himlen ved omkring en halv time. Og jeg så de syv engle, som stod for Gud, og der blev givet dem syv basuner. Og en anden engel kom og stod ved alteret og havde et gyldent røgelseskar; og der blev givet ham megen røgelse, for at han skulle frembære den sammen med alle de helliges bønner på det gyldne alter, som var foran tronen. Og røgen af røgelsen, som steg op sammen med de helliges bønner, steg fra engelens hånd op for Gud. Og englen tog røgelseskarret og fyldte det med ild fra alteret og kastede det på jorden; og der kom røster og tordener og lyn og et jordskælv. Åbenbaringen 8:1–5.

Vi behandler udgydelsen af hellig ild fra den himmelske helligdom i den historie, hvor De Forenede Stater vil nedkalde uheilig ild fra den første himmel. Åbenbaringen af det, de syv tordener talte i Åbenbaringen kapitel ti, skulle forsegles indtil lige før nådetiden sluttede. Nådetiden fremstilles også som værende på nippet til at slutte, når det syvende segl åbnes.

Og han siger til mig: Besegl ikke denne bogs profetiske ord; thi tiden er nær. Den, som gør uret, lad ham stadig gøre uret; og den, som er uren, lad ham stadig være uren; og den, som er retfærdig, lad ham stadig øve retfærdighed; og den, som er hellig, lad ham stadig være hellig. Åbenbaringen 22:10, 11.

Åbningen af det syvende segl finder sted, idet de syv engle gør sig rede til at basune.

Og de syv engle, som havde de syv basuner, gjorde sig rede til at basune. Åbenbaringen 8:6.

Når nådetiden afsluttes, er »ingen« »i stand til at gå ind i templet«, for Kristi forbøn for menneskenes synder er ophørt. Nådetiden er afsluttet, og de syv engle får befaling om at udgyde Guds vredes skåler.

Og templet blev fyldt med røg fra Guds herlighed og fra hans kraft; og ingen kunne gå ind i templet, før de syv plager fra de syv engle var fuldbyrdet. Og jeg hørte en høj røst fra templet sige til de syv engle: Gå bort og udgyd Guds vredes skåle over jorden. Åbenbaringen 15:8, 16:1.

Der er intet, der tyder på, at de syv engle, som blæser i de syv basuner i Johannes' Åbenbaring kapitel ni til elleve, er forskellige fra de syv engle, som udøser de syv sidste plager. Tværtimod svarer de profetiske kendetegn ved de domshandlinger, som fremstilles ved de syv basuner, til stedet og virkningerne af de syv skåle med Guds vrede i kapitel seksten. Som en mere direkte sammenknytning kaldes basundommene udtrykkeligt plager.

Og resten af de mennesker, som ikke blev dræbt af disse plager, omvendte sig dog ikke fra deres hænders gerninger, så de ikke længere tilbød dæmoner og afguder af guld og sølv og

kobber og sten og træ, som hverken kan se eller høre eller gå. Åbenbaringen 9:20.

Åbningen af det syvende segl er med vilje placeret inden for rammerne af den nære afslutning på nådetiden. Det syvende segl udgør et andet vidne om det, de syv tordener „lod høre“, som Johannes og også Paulus blev forbudt at skrive.

Og han råbte med høj røst, som når en løve brøler; og da han havde råbt, lod de syv tordener deres røster høre. Og da de syv tordener havde ladet deres røster høre, var jeg ved at skrive; og jeg hørte en røst fra himmelen sige til mig: Forsegldet, som de syv tordener har talt, og skriv det ikke. Åbenbaringen 10:3, 4.

Det, som de syv tordener „udtalte“, blev beseglet, og i kapitel toogtyve skulle den profeti, som var blevet beseglet i Johannes' Åbenbaring, åbnes, og ligesom med det syvende segl skulle den åbnes netop før nådetiden ophørte.

Søster White påpeger, at beseglingen af det, som de syv tordener „udtalte“, repræsenterede den samme handling fra Løven af Judas stamme, som da Han befalede Daniel at forsegle sin bog indtil endetiden. Daniels og Åbenbaringens bøger er den samme bog, og i Åbenbaringen fremstilles Jesus som Løven af Judas stamme, når Han åbner den bog, som var forseglet med syv segl; således var det også Løven af Judas stamme, der befalede Daniel at forsegle sin bog indtil endetiden. Løven af Judas stamme er den, som forsegler og åbner sit Ord, for Han er Ordet.

„Efter at disse syv tordener havde ladet deres røst lyde, kommer påbuddet til Johannes, som det kom til Daniel med hensyn til den lille bog: 'Forsegldet, som de syv tordener har talt.'“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, s. 971.

Det indre bevismateriale i Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring viser, at åbningen af det syvende segl er et andet vidne om åbningen af det, som de syv tordener talte. Både åbningen af Daniels Bog og åbningen af den bog, som var forseglet med syv segl, viser, at de sandheder, som åbenbares, når et profetisk budskab åbnes, er fremadskridende af natur. Derfor betegner Daniels Bog det som en forøgelse af kundskab, og Johannes' Åbenbaring fremstiller det som fjernelsen af ét segl efter det andet.

Det er et lys, som skinner klarere og klarere indtil den fuldkomne dag.

Men de retfærdiges sti er som det strålende lys, der skinner klarere og klarere indtil højlys dag. Ordsprogene 4:18.

Når „sandheden“ forsegles op, sker det gradvist.

„Hvis det var nødvendigt for Guds folk i fordums tid ofte at erindre Hans handlemåde med dem i barmhjertighed og dom, i råd og irettesættelse, er det lige så vigtigt, at vi betragter de sandheder, som er overgivet os i Hans ord, — sandheder, som, hvis de agtes på, vil føre os til ydmyghed og undergivenhed og lydighed mod Gud. Vi skal helliges ved sandheden. Guds ord fremstiller særlige sandheder for hver tidsalder. Guds handlemåde med Sit folk i fortiden bør få vor omhyggelige opmærksomhed. Vi bør lære de lærdomme, som de er bestemt til at lære os. Men vi må ikke nøjes med dem. Gud leder Sit folk frem skridt for skridt. Sandheden er

fremadskridende. Den alvorlige søger vil bestandig modtage lys fra himmelen. Hvad er sandhed? bør stedse være vort spørgsmål.“ Signs of the Times, 26. maj 1881.

Ved udgangen af juli 2023 begyndte Jesu Kristi Åbenbaring at blive forseglingen brudt på.

Ligesom med det syvende segl og også de syv tordners ytringer bliver Jesu Kristi Åbenbaring forseglingen brudt lige før nådetiden ophører. Den udgør et tredje vidne om det samme budskab, som fremstilles ved fjernelsen af det syvende segl og de syv tordner. Disse tre fremstillinger i Johannes' Åbenbaring er tre vidner, som tilsammen udgør budskabet i Jesu Kristi Åbenbaring. Åbningen af disse tre vidner sker gradvist. Dets virkninger er også gradvise.

“Lydighed mod Guds lov er helliggørelse. Der er mange, som har fejlagtige forestillinger om dette værk i sjælen, men Jesus bad om, at Hans disciple måtte helliges ved sandheden, og tilføjede: ‘Dit ord er sandhed’ (John 17:17). Helliggørelse er ikke et øjeblikkeligt, men et fremadskridende værk, ligesom lydigheden er vedvarende. Så længe Satan påtrænger os sine fristelser, må kampen for at sejre over selvet kæmpes igen og igen; men ved lydighed vil sandheden hellige sjælen. De, som er tro mod sandheden, vil ved Kristi fortjenester overvinde enhver karaktersvagthed, som har fået dem til at blive formet af livets skiftende omstændigheder.” Faith and Works, 85.

Den gradvise udvikling af forståelsen af Jesu Kristi Åbenbaring begyndte at blive offentliggjort i slutningen af juli 2023. Processen med at forstå de sandheder, som begyndte at blive offentliggjort på det tidspunkt, begyndte kort efter den 18. juli 2020.

Sandheden, som identificeres i budskabet om åbningen af det syvende segl, henvender sig til vejmærket Midnatsråbet. Midnatsråbet i den milleritiske historie var en gradvis udvikling af sandheden, og dette forhold kan påvises ved en historisk gennemgang af Samuel Snøvs virke. Jesus illustrerer den tredje engels bevægelse med den første engels bevægelse, for han illustrerer altid enden med begyndelsen.

De sandheder, som tilsammen udgør Midnatsråbets budskab, er en forståelse af, hvem Gud er, og hvordan hans karakter fremstilles i hans Ord. Disse sandheder indbefatter en meget detaljeret beskrivelse af den historiske proces, som de, der til sidst forkynnder Midnatsråbets budskab, vil opfylde. De syv tordeners skjulte historie er det, som identificerer denne historiske proces. Det syvende segl er en del af denne detaljerede historiske proces, men dets åbenbaring er rettet mod den tidsperiode, som begynder, når Midnatsråbets budskab er fuldendt, og markerer således, hvornår beseglingen af de hundrede og fireogfyre tusind fuldbyrdes. Den gradvise åbning af det syvende segl begynder, når Midnatsråbets budskab er fuldt udviklet, som det illustreres ved Exeter-lejrmødet i sommeren 1844. Disse artikler udgør din personlige invitation til at komme til Exeter-lejrmødet.

Når det syvende segl brydes, kastes ild fra alteret ned på jorden, og der opstår „røster og tordener og lyn og et jordskælv“. En „røst“ betegner en basun.

Råb højt, skån ikke, opløft din røst som en basun, og kundgør mit folk deres overtrædelse og Jakobs hus deres synder. Esajas 58,1.

Lyden af en basun kendetegner et budskab, der advarer om en forestående dom. Når Esajas befaler Guds folk at opløfte deres røst som en basun, skal de „råde“ højt. Midnatsråbets budskab bliver forsegle op lige før timen for jordskælvet ved søndagsloven. Midnatsråbets budskab, som bliver forsegle op lige før den snart kommende søndagslov, er det budskab, der vokser til et højt råb. Når Esajas siger: „Råb højt“, henviser han til en sammenføjning med det tredje engels høje råb, som er den anden røst, der slutter sig til Midnatsråbets budskab. Det høje Midnatsråbs budskab er en advarsel om den syvende basun, som er det tredje ve. Guds folk må forstå, at når dette basunbudskab lyder, befinder de sig i de sidste øjeblikke af deres prøvetid. Derfor er Esajas' befaling en advarsel om at berede sig på prøvetidens afslutning, en advarsel om, at basundommen i Islams tredje ve er ved at ramme Amerikas Forenede Stater for dets forkastelse af Guds sabbat. Ved søndagsloven vokser Midnatsråbet, som er den første af de to „røster“ i Johannes' Åbenbaring kapitel atten, til et højt råb, idet Guds andre børn, som stadig er i Babylon, kaldes ud.

„Sandheden for denne tid, den tredje engels budskab, skal forkyndes med høj røst, det vil sige med tiltagende kraft, efterhånden som vi nærmer os den store afsluttende prøve.“ The 1888 Materials, 710.

Den „tiltagende kraft“ i den tredje engels „høje råb“ blev forbilledliggjort ved Sinai, da De Ti Bud blev forkyndt af Jehova selv. Basunen i denne beretning tiltog i kraft, mens bjerget skælvede og blev til røg. Frygten var så stor, at selv Moses skælvede stærkt. Folket hævdede da deres „røster“ i frygt og bad om, at Guds „røst“ måtte ophøre med at lyde.

og lyden af en basun og røsten af ord, hvis røst de, som hørte den, bad om, at ordet ikke måtte blive talt mere til dem; (for de kunne ikke bære det, som blev befalet: Og dersom så meget som et dyr rører ved bjerget, skal det stenes eller gennemstikkes med et spyd. Og så frygteligt var synet, at Moses sagde: Jeg er overmåde bange og skælver.) Hebræerne 12:19–21.

Den „røst“, „de“ havde „hørt“, repræsenterer „røsten“ i den tredje engels advarselsbudskab. I frygtelig angst svarede de med deres egne „røster“. Røsterne ved søndagsloven er også fremstillet ved de dårlige jomfruer, som beder om olie, og de kloge jomfruers røster siger til dem, at de skal gå hen og købe til sig selv. Ved afslutningen af menneskets prøvetid råber „røsterne“ fra dem, der erkender, at de er fortabte, ligesom de dårlige adventistiske jomfruer ved søndagsloven, til klipperne og bjergene om at falde over dem. Søndagsloven er et forbillede på lovgivningen ved Sinaj bjerg.

„Ved de vidunderlige åbenbarelses af guddommelig kraft ved denne højtidelige lejlighed,—de hemmelighedsfulde basuntoner, som blev stadig højere og mere frygtindgydende, tordenskraldene, der gav genlyd fra hver bjergside, lynets skær, der oplyste de strenge og højtidelige højder, og på Sinajs top, midt i sky, og storm, og tykt mørke, Guds herlighed som en fortærende ild,—ved disse tegn på Jehovas nærvær svigtede Israels hjerter af frygt, og hele menigheden 'stod langt borte'. Selv Moses udbrød: 'Jeg er grebet af stor frygt og bæven.' Derpå hørtes Jehovas røst hævet over de kæmpende elementer, idet han talte de ti forskrifter i sin lov.“

„Da Guds store spejl åbenbarede Israels folk deres sande tilstand, blev deres sjæle grebet af rædsel. Den frygtelige kraft i Guds ytringer syntes at være mere, end deres skælvende legemer kunne bære. De bad Moses: ‘Tal du med os, så vil vi høre; men lad ikke Gud tale med os, for at vi ikke skal dø.’ Da Guds store retfærdighedsregel blev fremstillet for dem, indså de, som aldrig før, syndens anstødelige karakter og deres egen skyld i den rene og hellige Guds øjne.“ Signs of the Times, 3. marts 1881.

Når ilden fra alteret kastes ned på jorden, er der „røster og tordener og lyn og et jordskælv“. „Tordener og lyn“ er symboler på Guds domme. Ved søndagsloven vil De Forenede Stater fuldt ud have fyldt sit „misgerningens bæger“, og „nationalt frafald vil blive efterfulgt af national undergang“. „Misgerningens bæger“ bliver fuldt i fjerde slægtled, for begge horn på jorddyret skrider frem gennem fire slægtled med tiltagende oprør. Søndagsloven markerer det punkt, hvor Guds domme, fremstillet ved „tordener og lyn“, fuldbyrdes, og de fuldbyrdes over det fjerde slægtled.

Om amoritterne sagde Herren: »I det fjerde slægtled skal de vende tilbage hertil; thi amoritternes misgerning er endnu ikke fuld.« Skønt dette folk var iøjnefaldende på grund af sit afgudereri og sin fordærvelse, havde det endnu ikke fyldt sin misgernings bæger, og Gud ville ikke give befaling til dets fuldstændige tilintetgørelse. Folket skulle se den guddommelige magt åbenbaret på en tydelig måde, for at de kunne være uden undskyldning. Den medlidende Skaber var villig til at bære over med deres misgerning indtil det fjerde slægtled. Hvis der da ikke viste sig nogen forandring til det bedre, skulle Hans domme ramme dem.

„Med ufejlbarlig nøjagtighed fører den Uendelige stadig regnskab med alle nationer. Så længe hans barmhjertighed tilbydes med kald til omvendelse, vil dette regnskab forblive åbent; men når tallene når et bestemt omfang, som Gud har fastsat, begynder hans vredes tjeneste. Regnskabet afsluttes. Den guddommelige tålmodighed ophører. Der er ikke mere nogen forbøn om barmhjertighed på deres vegne.“ Testimonies, bind 5, s. 208.

Søster White identificerer de domme, der begynder ved søndagsloven, som „Guds ødelæggende domme“. Hun lærer, at det er for sent for de tåbelige laodikeiske adventister, som havde haft anledning til at forberede sig på krisen ved midnat, men havde nægtet at gøre det. Denne tid med ødelæggende domme for de tåbelige jomfruer er „en nådetid“ for dem, som endnu ikke havde hørt sandheden.

„O, gid folket kendte tiden for deres besøgelsestid! Der er mange, som endnu ikke har hørt den prøvende sandhed for denne tid. Der er mange, med hvem Guds Ånd kæmper. Tiden for Guds ødelæggende domme er barmhjertighedens tid for dem, som ikke har haft nogen anledning til at lære, hvad sandhed er. Ømt vil Herren se til dem. Hans barmhjertige hjerte røres; hans hånd er stadig udtrakt for at frelse, mens døren er lukket for dem, som ikke ville gå ind.“ Testimonies, bind 9, 97.

Når det syvende segl åbnes, er der „røster og tordener og lyn og et jordskælv“. Den „time“, da „jordskælvet“ i Åbenbaringen elleve først blev opfyldt, var den franske revolution, og den fuldkomne opfyldelse af denne „time“ er „skælvet“ hos „jordens“ dyr ved den snart kommende søndagslov. Det er i denne „time“, at det syvende segl åbnes fuldt ud. Korset er et forbillede på

søndagsloven, og der var et stort jordskælv ved korset.

Men Jesus råbte atter med høj røst og opgav ånden. Og se, forhænget i templet blev flænget i to fra øverst til nederst; og jorden skælvede, og klipperne revnede. Matthæus 25:51.

Ved korset blev et satanisk rige styrtet, ligesom det vil blive det ved søndagsloven.

"Kristus opgav ikke sit liv, før Han havde fuldendt det værk, som Han var kommet for at udføre, og med sit sidste åndedrag udbød Han: 'Det er fuldbragt.' Joh. 19,30. Slaget var vundet. Hans højre hånd og Hans hellige arm havde vundet Ham sejren. Som en Sejrherr plantede Han sit banner på de evige højder. Var der ikke glæde blandt englene? Hele himlen triumferede over Frelserens sejr. Satan var besejret og vidste, at hans rige var tabt." *The Desire of Ages*, 758.

Jordskælvet ved korset er en fremstilling af „sandheden“, som er Alfa og Omega. „Sandheden“ er begyndelsen, midten og enden; det er det hebraiske ord, som blev dannet ved at sammenføje det hebraiske alfabets første, trettende og sidste bogstav. Der var et jordskælv, da Kristus døde, og derefter endnu et jordskælv ved Hans opstandelse. Ved korset var der et første jordskælv, dernæst graven og så jordskælvet ved Hans opstandelse. Ved begge jordskælv blev grave åbnet.

„Da Jesus, mens Han hang på korset, råbte: ‘Det er fuldbragt’, revnede klipperne, jorden skælvede, og nogle af gravene blev åbnet. Da Han opstod som sejrherre over døden og graven, mens jorden bølgede, og himlens herlighed skinnede omkring det hellige sted, kom mange af de retfærdige døde, lydige mod Hans kald, frem som vidner om, at Han var opstanden. Disse begunstigede, opstandne hellige trådte frem i herliggjort skikkelse. De var udvalgte og hellige fra enhver tidsalder, fra skabelsen og helt frem til Kristi dage. Således, mens de jødiske ledere søgte at skjule kendsgerningen om Kristi opstandelse, valgte Gud at føre en skare op fra deres grave for at vidne om, at Jesus var opstanden, og for at forkynde Hans herlighed.“ *Early Writings*, 184.

Ved det første jordskælv blev gravene åbnet, og ved det sidste jordskælv blev Kristi grav åbnet. I Åbenbaringen kapitel elleve kommer de to vidner ud af deres grave i samme time som jordskælvet. Jordskælvet er søndagsloven, som er forbilledliggjort ved korset. Der skal derfor være to opstandelser i søndagslovens time. Den første repræsenterer fødslen af de hundrede og fireogfyrre tusind, som finder sted, før kvinden kommer i veer; den anden finder sted i hendes veer. Kvinden i Åbenbaringen kapitel tolv føder først drengebarnet, som skal herske over folkeslagene med en jernstav, uden nogen fødselssmerter. Derefter, ved søndagsloven, begynder hendes veer, og hun føder det andet barn. Først føder hun Elias, og til sidst føder hun Moses. Søndagsloven er timen for opstandelsen af tvillingerne i Åbenbaringen kapitel syv.

Når det syvende segl er fuldt åbnet ved søndagsloven, bliver der stilhed i himlen i en halv time.

„Men Gud led sammen med sin Søn. Englene var vidner til Frelserens sjælekval. De så deres Herre omringet af legioner af sataniske magter, hans natur nedtyngt af en skælvende, gådefuld rædsel. Der var tavshed i himlen. Ingen harpe blev rørt. Hvis dødelige kunne have set den engleskares forfærdelse, mens de i tavs sorg iagttog Faderen skille sine stråler af lys, kærlighed og herlighed fra sin elskede Søn, ville de bedre forstå, hvor anstødelig synd er i hans øjne.“

Jesu liv, s. 693.

Den første halve time af jordskælvets time repræsenterer de to vidners første fødsel eller opstandelse. I den halve time bliver de to vidner beseglet. De må besegles forud for søndagsloven, for de er det banner, som kalder det andet barn ud af graven i løbet af den resterende halve time. Det andet barn kan kun bringes til live ved at se mænd og kvinder med Guds segl under søndagslovskrisens veer.

Helligåndens gerning er at overbevise verden om synd, om retfærdighed og om dom. Verden kan kun advares ved at se dem, som tror sandheden, helliggjort ved sandheden, idet de handler efter høje og hellige principper og i høj og ophøjet forstand viser skillelinjen mellem dem, der holder Guds bud, og dem, der træder dem under deres fødder. Åndens helliggørelse markerer forskellen mellem dem, der har Guds segl, og dem, der holder en falsk hviledag. Når prøven kommer, vil det tydeligt blive vist, hvad dyrets mærke er. Det er helligholdelsen af søndagen. De, som efter at have hørt sandheden fortsætter med at betragte denne dag som hellig, bærer underskriften fra syndens menneske, som tænkte at forandre tider og lov. Bible Training School, 1. december 1903.

Kvindens førstefødte er de hundrede og fireogfyrre tusind, som i Johannes' Åbenbaring identificeres som førstegrøden. De repræsenterer det tegn, som den anden hjord må genkende i krisen og konflikten under søndagslovens kamp. Dette tegn er sabbatten, som de hundrede og fireogfyrre tusind opretholder på den tid, hvor det er ulovligt at gøre det. Søster White kalder deres banner „Prins Emanuels blodbestænkte fane“.

"I et syn så jeg to hære i frygtelig kamp. Den ene hær blev ført af bannere, der bar verdens insignier; den anden blev ført af Fyrst Emmanuel's blodbestænkede banner. Banner efter banner blev efterladt til at slæbe i støvet, idet kompagni efter kompagni fra Herrens hær sluttede sig til fjenden, og stamme efter stamme fra fjendens rækker forenede sig med Guds budholdende folk. En engel, der fløj midt over himlen, lagde Emmanuel's banner i mange hænder, mens en mægtig general råbte med høj røst: 'Træd på geled. Lad dem, der er loyale mod Guds bud og Kristi vidnesbyrd, nu indtage deres plads. Gå ud fra dem og skil jer ud, og rør ikke ved det urene, så vil jeg tage imod jer og være en Fader for jer, og I skal være Mine sønner og døtre. Lad alle, som vil, komme Herrens hjælp til undsætning, Herrens hjælp mod de mægtige.'" Testimonies, bind 8, s. 41.

Det blodbestrøgne banner er det, som Guds andre hjord må se i søndagslovskrisens tid. Banneret er et opgående lys, båret af de hundrede og fireogfyrre tusind. Dette banner er rødt af farve, for det er et blodbestrøget banner. Dette banner blev forbilledligt fremstillet i slaget ved Jeriko, da Rahab modtog og beskyttede spejderne og derpå anerkendte sin underkastelse under Josuas hær ved at hænge en skarlagensrød snor ud af sit vindue. Rahab repræsenterer Guds andrefødte børn i søndagslovskrisen, som ser og tager imod det skarlagensrøde tegn og kommer til lydighed under Josuas hær. Den skarlagensrøde snor, som Rahab brugte, var et tegn for Josuas hær om ikke at ødelægge Rahabs husstand.

Rahab repræsenterer dem, der stadig er i Babylon ved søndagslovskrisen, og Josvas hær repræsenterer de førstefødte af de hundrede og fireogfyrre tusinde. Den skarlagensrøde snor er

symbolet på Guds sabbat. Den skarlagenrøde snor var det bud fra spejderne, som blev givet til Rahab, og som hun måtte følge, hvis hun ville opnå Guds beskyttelse.

Se, når vi kommer ind i landet, skal du binde denne skarlagenrøde snor i det vindue, hvorfra du lod os fire ned; og du skal samle din fader og din moder og dine brødre og hele din faders hus til dig i huset. Josva 2:8.

Det tegn, som de, der endnu er i Babylon, må se, er fremstillet ved den skarlagenrøde tråd, som er sabbatten, men som også angiver forskellen mellem de to tvillinger. Den førstefødte tvilling er de hundrede og fireogfyrre tusinde, for de bærer Fyrst Emmanuel's blodbestænkede banner i deres hænder.

Og han skal rejse et banner for folkeslagene og samle Israels fordrevne og føre Judas adspredte sammen fra jordens fire hjørner. Efra'ims misundelse skal også vige, og Judas modstandere skal udryddes; Efra'im skal ikke nære misundelse mod Juda, og Juda skal ikke trænge Efra'im. Men de skal styrte ned over filistrenes skuldre mod vest; sammen skal de plyndre Østens folk; de skal lægge deres hånd på Edom og Moab, og Ammons børn skal adlyde dem. Esajas 11:12–14.

Den førstefødte tvilling har det skarlagenrøde tegn, som er den skarlagenrøde tråd, der markerer den førstefødte. Den førstefødte tvilling er Zarah, og den andenfødte er Pharez.

Og det skete på den tid, da hun skulle føde, at se, der var tvillinger i hendes moderliv. Og det skete, mens hun fødte, at den ene rakte hånden ud; og jordemoderen tog og bandt en skarlagenrød tråd om hans hånd og sagde: Denne kom ud først. Men det skete, idet han trak sin hånd tilbage, at se, hans broder kom ud; og hun sagde: Hvorledes har du brudt frem? Dette brud være over dig; derfor fik han navnet Peres. Og derefter kom hans broder ud, han som havde den skarlagenrøde tråd om sin hånd; og hans navn blev kaldt Zera. 1 Mosebog 38:27–30.

Zarah betyder et opgående lys, og Pharez betyder at bryde frem. Når tvillingen Pharez ser det opgående lys i tegnet med den skarlagenrøde tråd på hånden af sin tvillingebror Zarah, „bryder han frem“, eller kommer ud af Babylon. Zarahs erkendelse af det opgående lys fra den skarlagenrøde tråd identificerer den sidstefødte tvillings underordnelse under den førstefødte tvilling.

Og de skal komme fra øst og fra vest og fra nord og fra syd og tage plads i Guds rige. Og se, der er nogle, som er de sidste, der skal blive de første, og der er nogle, som er de første, der skal blive de sidste. Lukas 13,29.30.

De syv tordners skjulte historie identificerer tre vejrmærker. Det første og det sidste vejrmærke er skuffelser. Tidsrummet mellem den første skuffelse og budskabet om Midnatsråbet er tøvetiden. Fra Midnatsråbet, som er det andet vejrmærke, er tidsrummet beseglingstiden. Den periode, som er beseglingstiden, ender ved den sidste skuffelse.

De syv tordners skjulte historie identificerer tre vejrmærker. Det første og det sidste vejrmærke er gravens åbning ved et jordskælv. Tidsrummet mellem åbningen af den første grav og budskabet om Midnatsråbet er tøvetiden. Fra Midnatsråbet, som er det andet vejrmærke, er tidsperioden

beseglingstiden. Den periode, som er beseglingstiden, ender ved åbningen af den sidste grav.

Disse to vidner om de tre trin i de syv tordners skjulte historie bevidnes også ved Kristi død og opstandelse. Gravens første åbning blev symboliseret ved Kristi dåb ind i den vandige grav; den sidste grav var korset. Mellem Kristi dåb og korset forkyndte Kristus sit budskab, hvilket var et forbillede på Midnatsråbet. Denne forkyndelse fuldbyrdede han på tusind to hundrede og tres dage. Efter korset blev Midnatsråbets budskab, i hans disciples personer, gentaget i tusind to hundrede og tres dage indtil Stefans død.

De to vidner i Åbenbaringen kapitel elleve blev bemyndiget til at forkynde midnatsråbets budskab i tusind to hundrede og tres dage. Derefter blev de dræbt og lå på gaderne i tusind to hundrede og tres dage, indtil de blev kaldt tilbage til live og bemyndiget.

Vi vil fortsætte med at undersøge disse sandheder i den næste artikel.

»Medmindre der sker en sand omvendelse af sjælen til Gud; medmindre Guds livsånd levendegør sjælen til åndeligt liv; medmindre sandhedsbekenderne drives af et princip født af himlen, er de ikke født af den uforgængelige sæd, som lever og bliver til evig tid. Medmindre de stoler på Kristi retfærdighed som deres eneste sikkerhed; medmindre de efterligner hans karakter, arbejder i hans ånd, er de nøgne, de har ikke ikklædt sig hans retfærdigheds klædning. De døde lader man ofte gå for at være de levende; for de, som udvirker det, de kalder frelse, efter deres egne forestillinger, har ikke Gud virkende i sig både at ville og at virke efter hans gode behag.«

"Denne klasse er tydeligt fremstillet ved den dal med tørre ben, som Ezekiel så i et syn."
Review and Herald, 17. januar 1893.